

Però tant si estem ací, com si vivim allà o fem viatges més enllà, el cert és que els sentiments per la vila enyorada ens han mantingut captivats, seduïts.

Recordo una vegada que estant reunits un grupet d'escalencs absents en unes circumstàncies que no són del cas detallar, a un se li va ocórrer tot parlant del poble, començar a cantar la sardana Records de L'Escala. Les primeres notes: «En un bocí de Costa Brava...» varen sorgir decisives, corejades per tots; després, lentament, les veus es varen ennuegar, l'emoció ofegà la tonada i la sardana no es va acabar...

Sempre amb l'ansia de tornar, encara que sols fos d'escapada, he passat temporades curtes i algunes de massa llargues, sense veure les cases apinyades des de l'església a la platja, ni les esveltes barques de línia Vadoret junt a la mar somniosa de l'ample golf, i trobant a faltar sempre l'ambient de simpatia franca, bon xic irònica, de la gent escalenca i rememorant amb recança la gràcia especial de ballar les sardanes amb estil no superat.

I m'ha fet molt feliç quan he pogut acompanyar a L'Escala amics d'altres contrades, d'altres nacions, per ensenyar-los a menjar garotes a l'hivern, o les nostres platges a l'estiu, i quan tots, sense excepció, han tingut paraules sinceres d'elogi i alabança per les coses que han vist del Riuet fins a Montgó.

Sens dubte l'absència més aflictiva, més penosa, va ser quan ja de molt jove, la guerra civil em va tenir quasi un any seguit fora de casa.

Tornava una nit de primers de febrer del 1939, sol, trossejat, derrotat, caminant amb una defallença que arribava a l'ànima; plovisquejava... No podia més! Però en arribar a la pujada de can Japot, els peus llagats quasi no em feien mal, les cames s'enfortien i unes llàgrimes (o potser eren gotes de pluja?) em regalaven cara avall en fer l'entrada al poble.

Perdoneu-me que us conti tot això; potser caldria guardar-m'ho com a molt íntim. Però és que en aquest **5è Aplec de la Sardana**, en la celebració de la **DIADA DE L'ESCALENC ABSENT** tots els sentiments, records i emocions s'ageganten, omplen el cor i vessen fora.

Encara que sembli impossible el desdoblament de la persona, nosaltres en marxar lluny hem deixat aquí tant d'afecte i passió que resulta que ens hi hem quedat, a L'Escala, per sempre.

Si, sí; això és: marxar... però quedant-se!

F. Sala Balaguer